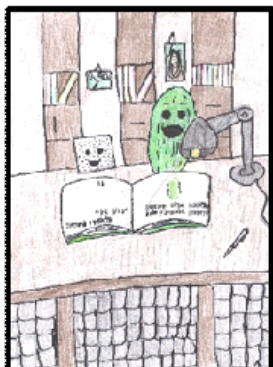

AUGU SU PASAKA

*Ten, pasakų šaly, gyvename kartu
Kur debesys aukšti, tik aš ir tu
Tai svajonių pilis, ją statėme abu
Viens kitam ilgai*

Neda „Pasakų šalis“

Viršelis: Aldas Siriūnaitis, Saulė Juškaitė, Joris Valinčius, Vakarė Sereikaitė, Urtė Mickūnaitė, Gvidas Paulauskas, Alina Michailovaitė, Gabija Urbonavičiūtė, Dovydas Burneika, Vanesa Selvenytė, Goda Kybartaitė, Fausta Tamkutonytė, Goda Girdžiūtė, Jokūbas Dembinskas, Deimilė Jasinskaitė.

Leidinį parengė

Aušra Čepauskienė, Rita Diržienė, Regina Kalpokienė, Giedrė Matusevičienė, Raseinių Šaltinio progimnazijos mokytojos metodininkės

Raseiniai
2026 m.

Katinas, kuriam patiko žvaigždės

Vieną kartą gyveno katinas. Jis labai domėjosi žvaigždėmis. Vieną gražų vakarą katinas sėdėjo ant palangės, žiūrėjo į žvaigždes ir garsiai murkė:

- Kokios jos gražios! Ir kaip spindi! Kaip norėčiau pamatyti jas iš arčiau.

Žmonės manė, kad jis miega, bet katinas skaičiuodavo žvaigždes ir kiekvienai tyliai sugalvodavo vardą.

Vieną naktį žvaigždės spindėjo ypač ryškiai. Atrodė, kad jos rodo kelią. Katinas tyliai išsprūdo pro atdaras namų duris ir ėjo per kiemus, laukus ir miško takelius, vis pakeldamas akis į dangų.

Eidamas jis sutiko ežį.

- Kur tu taip vėlai eini? - paklausė ežys.

- Seku žvaigždes, - atsakė katinas.

Ežys nusijuokė:

- Žvaigždes? Juk tai - nesąmonė! Žvaigždės niekur neveda...

- Na, ir netikėk, - pagalvojo katinas. - Vis tiek aš jas surasiu.

Katinas ėjo, ėjo ir sutiko lapę.

- Kodėl negrįžti namo? - paklausė lapė.

- Aš einu paskui žvaigždes. Jos man kažką rodo, - atsakė katinas.

- Kvailystė, - suburbėjo lapė. - Žvaigždės yra tik danguje, jos niekur neveda.

Net pelė, kurią jis sutiko prie akmens, pasakė:

- Tu kvailas, jei jomis tiki.

O katinas ėjo toliau, nes jo širdis jautė kitaip...

Galiausiai, kai visai pavargo, jis sustojo ant kalnelio ir atsisėdo. Vėl žiūrėjo į žvaigždes. Staiga...

Viena žvaigždė sužibo ryškiau už kitas. Katinui pasirodė, kad ji mirktelejo. Tada jis suprato, kad kelionė buvo ne tam, kad pasiektų žvaigždes, o tam, kad patikėtų savimi.

Auštant dangus pamažu prašviesėjo. Katinėlis atsistojo, dar kartą pažvelgė į dangų ir patraukė atgal namo. Dabar jis nebijojo, kad kiti sakys „nesąmonė“. Keliautojas žinojo, kai kurie dalykai gyvena ne galvoje, o širdyje.

Po tos nakties katinas gyveno namuose, bet kiekvieną vakarą jis išeidavo į kiemą, pakeldavo akis į dangų ir tyliai šypsodavosi žvaigždėms. Jos, regis, visada jam atsakydavo tuo pačiu švelniu švytėjimu.

Vakarė Bautronytė, 4 klasė

Rojus Bartkēnas, 4 klasē

Austėja įgyvendino savo svajonę

Vieną gražią vasaros dieną mergaitė vardu Austėja pamatė, kad žmonės miestelyje neturi ką veikti. Jie sėdėdavo ir liūdėdavo.

Jai šovė idėja užimti žmones įvairiomis veiklomis: sodinti gėles, savanoriauti darželyje, padėti seneliams. Ji parašė skelbimą ant skelbimo lentos. Netikėtai vieną rytą ji pamatė, kad žmonėms tai įdomu. Visi draugiškai pritarė Austėjos idėjai. Žmonės ėmėsi veiklos. Vieni sodino gėles, kiti rūpinosi vaikais darželyje, tretieji tvarkė paplūdimį prie miesto tvenkinio. Miestelio žmonės smagiai kartu bendradarbiaudavo, puikiai leido kartu laiką. Kol Austėja tvarkė parką prie jos priėjo šuo:

- Labas, mano šeimininkui sunku. Ar gali padėti? - paklausė šuo.

- O, labas... em kaip tu gali kalbėti? - atsakė Austėja.

- Nesvarbu, tai gali padėti? - dar kartą paklausė šuniukas.

- Taip aišku, o kur jis yra? - pasiteiravo mergina.

Šuniukas pradėjo bėgti, o mergaitė paskui jį. Jiems atėjus ji nustebo, kaip gyveno šuns šeimininkas. Šiukšlynas. Ji padėjo jam atsistoti ir sužinojo jo vardą - Laimonas. Eidami jie užėjo į parduotuvę nupirkti batono ir šuns maisto. Ji nuvedė jį į senelių namus, o šuo pasiliko pas Austėją. Ji prižadėjo seneliui pasirūpinti jo draugu.

Šuniukas pasakė savo šeimininkui, kad labai jį myli. Atsisveikino laimingai ir pamojavo vienas kitam.

Unė Laurynė, 4 klasė

Ugnė Puidokaitė, 3 klasė

Pasaka apie Lailą ir jos kopūstų derlių

Vieną kartą Laila su tėvais persikraustė į naujus namus. Namai buvo seni, apleisti, paskendę voratinkliuose ir dulkėse. Namą reikėjo skubiai renovuoti. Lubas ir sienas nudažė voleliu, grindis nušlifavo ir nulakavo. Po remonto namą reikėjo išsiurbti, nes jame dar buvo daug statybinių šiukšlių.

Laila labai norėjo siurbti dulkes. Mama davė Lilai didelį, raudoną siurbį. Mergaitė tik paspaudė mygtuką ir visas siurblys nudardėjo su ja į kopūstų lysvę. Laila užkibino už siurblio galo, nes išsigando ir bijojo nukristi. Siurblio žarna išsiveržė į siurblio priekį ir pradėjo siurbti kopūstus! Vieną kopūstą, antrą kopūstą, trečią kopūstą...ir visus išsiurbtus kopūstus sumetė į karutį. Tada pateko į morkų lysvę ir susiurbė jas visas. . Kai siurblys užstrigo nuo visokių daržovių lapų, šakelių ir sustojo, Laila išgirdo:

Oi, ačiū tau, Laila. Tu mane taip sočiai ir skaniai pavalgydinai. Dar niekad nebuvau taip skaniai ir sočiai valgęs.

Laila negalėjo patikėti, kad siurblys kalba. Tai buvo geriausia dovana! Nuo to laiko Laila ir raudonas siurblys tapo geriausiais draugais.

Alina Michailovaitė, 3 klasė

Dominykas Reifonas, 4 klasė

Auksinė morka

Miškelyje gyveno zuikių šeimyna, tėvai ir trys jų vaikai: vyriausias sūnus Pilkis, vidurinis Pūkis ir jaunėlis Puikis. Puikis buvo jauniausias ir pats silpniausias. Jo viena ausis buvo nulėpusi, todėl jis prasčiau girdėjo. Jaunėlį visi kvaileliu laikė, nes jis ne viską išgirdavo. Zuikių šeimyna ūkininkavo, laukuose už miškelio prižiūrėjo nedidelį daržą, kuriame augino įvairias daržoves. Zuikiai valgė daug daržovių: kopūstų, ropių, burokų, bet labiausiai mėgo graužti morkytes.

Vieną dieną miškelį užklojo didelis tankus rūkas. Zuikiai nebuvo pasiruošę maisto atsargų, todėl greitai išalko. Vyriausias sūnus Pilkis nusprendė eiti į rūke skendintį daržą morkų parnešti. Tėvai labai apsidžiaugė, surado jam ilgą virvę, kad pasirišdamas prie medžių nepasiklystų. Taip pat įdavė stipriausiai šviečiantį prožektorių, kad bent kažkiek matytų. Kiek paėjęs mišku, Pilkis pamatė tolumoje kažką šviečiant. Pasuko link šviesos šaltinio ir priėjo nepaprastai spindinčių morkų laukelį, pabandė vieną išrauti, visas jėgas sukaupęs traukė, bet jam nepavyko. Supykęs ištrypė visas morkas ir grįžo namo, taip daržo ir nepasiekęs. Namiškiams papasakojo, kad rūkas yra per tirštas, neįmanoma miškelio pereiti, o apie spindinčias morkas nė neužsiminė.

Tuomet parnešti daržovių šeimai pasišovė vidurinis sūnus Pūkis. Tėvai nudžiugo, įdavė jam maišelį su apvaliais akmenukais, kad kelią žymėtusi ir namo kelią rastų, taip pat davė neblogai šviečiantį žibintą ir išlydėjo į kelionę. Pūkis keliavo mišku akmenėliais kelią žymėdamas ir tolumoje pamatė švytint ir patraukė pažiūrėti, kas gi taip spindi. Priėjo įspūdingai spindinčių morkų laukelį, puolė rauti, įsirėžęs tempė, bet ir jam nepavyko. Labai supyko, suniokojo morkų laukelį ir grįžo namo. Šeimai nieko nepasakojo, tik patvirtino vyriausio brolio žodžius, kad rūko pereiti neįmanoma.

Tada į kelią leistis nusprendė jaunėlis Puikis. Šeima leipo juokais tai išgirdusi, netikėjo, kad neprigirdintis silpnas zuikis gali rūką įveikti. Tėvai nieko jam kelionei neįdėjo, išėjo tik su krepšiu daržovėms parsinešti. Ėjo iš lėto zuikelis per mišką. Būdamas prastos klausos, Puikis labai gerai matė, todėl nesunkiai atrado gerai išmintą takelį į daržovių lauką. Eidamas tolumoje pamatė šviečiant, bet nusprendė, kad svarbiausia yra pasirūpinti šeimos maistu, tad nesiblaškydamas tęsė kelionę. Nuėjęs iki šeimos daržo, prirovė morkų ir apsisuko eiti namo. Grįždamas atgal nusprendė patikrinti, kas ten taip stebuklingai spindi. Nuėjęs link šviesos rado auksu žibančių morkų laukelį. Pabandė vieną morką išrauti, ir jam pavyko tai padaryti! Išrovė auksinę morką, ir vos tai padarė, miškelį apėmęs rūkas išsisklaidė. Jaunėlis laimingas paršuoliavo namo, parnešė šeimai maisto ir dar stebuklingą auksinę morką.

Nuo to laiko visi pradėjo Puikį gerbti, suprato, kad ir silpniausi gali būti stiprūs.

Morta Kauneckaitė, 4 klasė

Nojus ir draugų matematika

Seniai seniai gyveno draugai, kurie gerai mokėjo matematiką. Tai buvo Jonas, Matas ir Benas. Dar buvo Pijus (jis buvo gitaristas) ir Nojus, kuris namuose su būgnais triukšmaudavo. Jis taip garsiai

barškindavo, kad beveik visas miestas girdėdavo.

Nojus atėjo, pamatė Pijų, priėjo prie jo ir pasakė:

- Labas, Pijau, gal norėtumei su manim pagrot? Mes juk kuriame grupę, reikia mums pasistengti

labiau!

- Labas, Nojau. Tai aišku norėčiau! Kaip aš galėčiau nenorėti?

- Gerai! Tada šaunam kaip 2 šautuvai į mano namus!- nudžiugo Pijus.

Muzikantai taip kaip pasakė, taip ir padarė.

Atsidūrė namuose. Patalpoje buvo taip tamsu, nors į akį durk. Muzikos triukšmadariai pasiėmė po žibintuvėlį. Šviesa nugalėjo tamsą. Ten matėsi kažkokia dvasia. Ji atsidūrė prie Nojaus neįtikėtina greitai, lyg šviesos greičiu. Pijus norėjo Nojui kažką pasakyti, bet nespėjo, nes dvasia pavogė būgnininką ir pradingo.

- Palauk... O KUR NOJUS?! - šaukė gitaristas. - REIKIA MAN PASISKAMBINTI DRAUGAMS!

Jis skambino draugams ir papasakojo. Draugai su automobiliu atlėkė milžinišku greičiu. Matas sėdėjo ant keleivio sėdynės, Jonas – vairavo, Benas miegojo bagažinėje.

Vairuotojas ir greta sėdintis atsiminė miegalį, priėjo prie bagažinės ir žadino:

- Ė, kelkis, miegaliau, reik mums išlaisvinti Nojų.

- Gera-ai, g-gerai,- nusižiovaudamas piktai pasakė Benas. Jie nubėgo pas Gitaros mokinį. Jie turėjo paslaptinę Nojaus sekimo prietaisą, kuris vadinas „Matematikos išminčių sekimas“. Draugeliai rado kelią kur nueiti ir nuskubėjo ten, kur tuščia. Staiga jie rado kažkokį tunelį, vedantį žemyn, atrodytų, kiaurai visą žemę.

- Kas čia dabar? - klausia Benas.

- Kažkoks tunelis! - atsakė Jonas.

Jie priartėjo prie gilaus pagrindo ir susidomėjo pamatę kopėčias, vedančias žemyn.

- Kooooooooooooooooopėčios! - pasakė vairuotojas.

Tie draugeliai taip ilgai lipo žemyn, kol viršaus nesimatė. Nulipę jie pamatė dvasią šalia pavogto, sėdinčio ant kėdės, burna užklijuota ir užrištomis rankomis Nojaus. Dvasia nežinojo, kad Nojus moka cypti per nosį. Kai Nojus pamatė draugus, kad jie žinotų, jog tai tikrai Nojus, vaikas su

užklijuota burna pradėjo cypti per nosį, kad net dvasiai skambėjo ausyse. Bet kai draugai bandė eiti artyn, dvasia išgąsdindama staigiai sušnypštė:

- TRAUKITĖS ŠALYN! Aš išlaisvinsiu Nojų, jeigu ATSAKYSITE VISUS MATEMATIKOS VEIKSMUS TEISINGAI! Bet negalima naudotis skaičiuotuvu.

- Gerai! Draugeliai, išlaisvinkime Nojų!

Dvasia klausinėjo apie kokius 40 veiksmų su daugyba iš vienaženklio skaičiaus, o vaikai visus atsakymus atsakė teisingai. Dvasia supyko ir baisingai piktai leptelėjo:

- Gerai, gerai. Imkite tą vaikiną muzikantą.

Kai draugeliai Nojų nusivedė atgal namo, išlaisvintasis pratarė:

- Iš kur jūs žinojote... Ai, taip, atsiminiau, kad jūs galite mane sekti.

- Tai aišku! - atsakė visi Nojaus draugai su Pijumi.

Visi linksmi šokinėjo, o Nojus ypač.

Kai reikia pagalbos, laukti negalima!

Nojus Bendoraitis, 4 klasė

Kostas Kinderis, 3 klasė

Paslaptinga gimtadienio dovana

Vieną vakarą Lėja, ruošdamasi miegoti, tyliai atsiduso ir apkabino savo mylimą žaislinį meškutį. Ji dažnai jausdavosi vieniša, nes neturėjo tikrų draugų. Mergaitė dar nežinojo, kad jau rytoj jos gyvenimas pasikeis.

Ryte mama įbėgo į kambarį ir linksmi sušuko:

- Su gimtadieniu, Lėja!

Ant lovos ji padėjo mažą dėžutę. Lėja ją atidarė ir nustebo - viduje gulėjo senovinis raktas su keistais inicialais. Raktas atrodė nepaprastas, tarsi stebuklingas. Mergaitė jį įsidėjo į kišenę ir išėjo į mokyklą.

Atėjusi į klasę Lėja sustingo – ant jos suolo kažkas sėdėjo. Tai buvo permatomas padarėlis su didelėmis akimis.

- Kas tu? - nedrąsiai paklausė mergaitė.

- Aš šio suolo savininkas! - pasakė jis.

- Marš greitai nuo mano suolo! - sušuko Lėja.

- Gerai, prisipažįstu. Aš vaiduokliukas Vilis, ir mane matai tik tu, - tarė keistas padaras.

Lėja nustebo, bet smalsumas nugalėjo baimę.

- Kodėl tu čia? - paklausė ji.

- Pamečiau stebuklingą raktą. Be jo negaliu grįžti į savo pasaulį, - liūdnai atsakė vaiduokliukas.

Tada Lėja prisiminė gimtadienio dovaną.

- Ar ne šio rakto ieškai? - paklausė ji, ištraukdama raktą iš kišenės.

- Taip! - sušuko vaiduokliukas. - Ar padėsi man?

- Žinoma. Juk mes galime būti draugai, - nusišypsojo Lėja.

Kai ji atidavė raktą, vaiduokliukas trumpam pakilo iki lubų ir sušvito kaip kalėdinė girlianda. Klasėje tuo metu pasigirdo skambutis.

- Iki! - sušuko jis. - Dabar skubu, bet greitai pas tave sugrįšiu. Draugystė yra tikras stebuklas!

Vakare Lėja grįžo namo laiminga. Ji apkabino mamą. Mergaitė suprato, kad pati gražiausia gimtadienio dovana buvo ne raktas, o netikėtai atsiradęs ypatingas draugas.

Melita Daugėlaitė, 4 klasė

Augustas Minialga, 4 klasė

Draugystė

Vieną pasakiškai gražią žiemos dieną susitiko du geriausi draugai Matas ir Titas. Eidami savo kaimo keliuku negalėjo atsigrožėti baltai spindinčiais laukais, iki žemės nusidriekusiomis, apšerkšnijusiomis medžių kasomis. Žėrinti pro rūką saulė akino draugus be- ieškančius kuo aukštesnio kalno.

Taip beklaidžiodami draugai nusprendė pasikviesti dar daugiau vaikų. Klampodami po užpustytus kiemus, susikvietė visą būrį draugų: Vytautę, Jorę, Gustą ir pusbrolių Simą. Visi kartu žaidė, bėgiojo ir nepastebėjo, kaip nutolo nuo namų. Vieną akimirką apsižvalgė ir pamatė paslaptinę, didžiulį kalną. Virš jo kabojo dideli spalvoti debesys, apgaubti tiršto rūko. Vaikai labai norėjo nuo jo nučiuožti. Kaip tarė, taip ir padarė. Užlipo ant kalno ir nustėro, nes apačioje nesimatė kalno pabaigos. Mergaitės išsigando ir siūlė nečiuožti, tačiau berniukai buvo drąsūs ir užsispyrę. Tačiau jų smalsumas juos nugalėjo ir visi ryžosi čiuožti. Jie pasiėmė rogutes ir vienas paskui kitą vorele pasileido žemyn. Jiems beskriejant didžiuliu greičiu iš rogučių pasirodė keisti sparnai. Vaikai pakilo virš sniego ir skriejo dar didesniu greičiu. Juos nešantis vėjas buvo nusidažęs visomis vaivorykštės spalvomis. Draugai negalėjo patikėti tokiu grožiu ir stebuklu. Visi kvatojo ir šaukė iš džiaugsmo. Tačiau staiga skrendant link kalno, apačioje pasigirdo stiprus griaustinis, žaibai ir pakilo didžiulis sūkurys, kuris įtraukė ir draugų būrelį. Tamsi pabaisa juos blaškė iš vieno šono į kitą, kratė ir bandė draugus išskirti ir taip juos pradanginti pūgoje. Vaikai išsigandę blaškėsi ir bandė išsilaisvinti iš juos nešančio vėjo. Mergaitės pradėjo verkti, o berniukai greitai bandė sugalvoti ką daryti. Titas pasiūlė labai stipriai susikibti už rankų, nepasimesti ir neišsiblaškyti vėjo šuoruose. Susikibę už rankų jie jautėsi daug saugiau. Vaikai apsidžiaugė, nes sūkurys po kurio laiko ėmė mažėti. Vėjui rimstant vaikai pamažu ėmė leistis žemyn, tamsūs debesys išsisklaidė ir atsivėrė nuostabus ežero vaizdas.

Draugai užlipo ant sušalusio ir spalvoto ežero. Po spalvotu ledu matėsi įvairiaspalvės žuvys bei augalai. Ten virė gyvenimas, kuris priminė stebuklingą povandeninę karalystę. Nuo tokio grožio vaikai pradėjo aikčioti, apsikabino ir ėmė verkti iš laimės. Draugai džiaugėsi, kad jų stipri draugystė ir meilė juos išgelbėjo nuo didžiulės nelaimės. Visi apkabino, šoko ratu ir džiūgavo. Pasigrožėję dar kurį laiką stebuklingu ežeru, patraukė atgal namo. Eidami vaikai pasidžiaugė, kad ši išvyka patikrino jų draugystę. Net ir nelaimėje jie išliko tikrais draugais.

Matas Skridulis, 4 klasė

Eva Žagužauskaitė, 2 klasė

Krintanti žvaigždė

Seniai seniai vieną Kūčių rytą visi skubėjo ir ruošėsi Kūčioms. Vienintelis Čarlis niekur neskubėjo. Jis buvo liūdnas berniukas, kuris neturėjo tėvų. Jis neturėjo nieko tik mažą, pilką ir šaltą kambarėlį su baltom durim vaikų namuose. Berniukas buvo vienišas, jo niekas nemėgo.

Kalėdų rytą atkeliavo dar vienas berniukas. Jis buvo apgyvendintas Čarlio kambaryje. Naujasis kambariokas nekalbėjo, tiesiog gulėjo ir liūdėjo. Dabar buvo du liūdni vaikai. Bet vieną dieną išgirdo Čarlis tylų klausimą.

- Labas, koks tavo vardas?

- Labas, Čarlis..., - sušnibždėjo senbuvis. - O koks tavo?

- Mano vardas Karlas, - atsakė tyliai naujasis atvykėlis. - Ar tu čia ilgai gyveni? - pasmalsavo Karlas.

- Jau 10 metų, - liūdnai ištare Čarlis.

- Oi, tikrai ilgai, - nustebo berniukas.

Berniukai pajuto, kad jie turi kažką bendro, jiems gera būti kartu ir tapo gerais draugais. Vieną tylią naktį kai visi miegojo Čarlis ir Karlas išėjo į lauką ir pamatė krintančią žvaigždę.

- Sugalvojai norą? - paklausė Karlas.

-Taip, - pasakė Čarlis.

- O kokį norą? - pasiteiravo Karlas.

- Noriu, kad mes turėtume šeimą,-atsakė senbuvis.

- O aš taip pat! - sušuko Karlas.

- Š... Juk visi miega, - sušnibždėjo Čarlis.

- Tikiuosi noras išsipildys, - su viltimi sušnibždėjo Karlas.

Berniukai tyliai nubėgo į savo kambarį ir užmigo. Kitą dieną atvyko šeima. Jie norėjo įsivaikinti berniuką.

- Laba diena. Prašom užeiti į mano kabinetą, - į vidų pakvietė vaikų namų valdytoja. Valdytoja pakvietė prižiūrėtoją, kad pakviestų Karlą į jos kabinetą. Prižiūrėtoja greitai nuskubėjo į berniukų kambarį. Nesibelsdama įžengė pas Čarlį ir Karlą. Griežtai suburbėjo:

- Karlai skubiai ruoškis ir ateik pas direktorę.

- O kur aš vyksiu? - suglumo Karlas.

- Į naujus namus! - greitai sumalė prižiūrėtoja ir užtrenkė duris.

- O ne! - Čarlis nuliūdo.

- Aš paprašysiu tos ponios, kad mus kartu pasiimtų... - su viltimi ištare Karlas.

- Deja... - graudžiai sušnibždėjo Čarlis.

Jie kartu sėdėjo ir liūdėjo. Čarlis bandė nuslėpti savo širdgėlą ir liūdesį. Nenorėjo, kad Karlui būtų dar sunkiau.

Durys prasivėrė ir kyštelėjo prižiūrėtojos žila galva:

- Karlai, tavęs laukia, paskubėk. Greičiau kraukis daiktus.

- Taip taip, - liūdnai atsakė Karlas. Jis greitai susikrovė daiktus, kurių nebuvo daug ir po kelių akimirkų jau sėdėjo naujos šeimos automobilyje.

Taip Čarlis ir vėl liko vienas. Jis visiškai užsidarė savyje. Gulėjo naktį, gulėjo dienų dienas, praradęs viltį ir svajones... Vieną dieną kaip ir kiekvieną tokią pačią pilką dieną prasivėrė baltos durys. Tarpduryje stovėjo Karlas. Jis plačiai šypsojosi ir buvo laimingas.

- Labas, broli! Rinkis daiktus ir varom iš čia...

Čarlis pakėlė liūdnas ir nustebusias akis. Jis manė, kad sapnuoja. Kad liūdesys užgrobė jo smegenis. Bet tai buvo tiesa. Prieš jį stovėjo Karlas ir ragino krauti savo daiktus.

- Ar tai tikra?! - negalėjo patikėti Čarlis.

- Taip! Taip sakė mūsų mama. Mes būsim broliais, mes būsim viena šeima!

Po kelių minučių jie jau sėdėjo automobilyje ir riedėjo į naujus namus, ten kur buvo tėtis, mama, Karlas ir Čarlis.

Liepa Andriulytė, 4 klasė

Liepa Andriulytė, 4 klasė

Smalsusis agurkėlis Raugintukas

Seniai seniai, miško glūdumoje, kur rytai kvepėjo rasa, o vakarai – paslaptimis, po lieknų beržų šakomis stovėjo maža trobelė. Joje gyveno Margarita. Čia ji užsiėmė savo mėgstamu darbu – raugino daržoves, šį kartą tai buvo agurkėliai. Virtuvėje tyliai burbuliavo stiklainiai, sklido krapų, kvepiančių pipirų, lauro lapelių ir česnako kvapas.

Po kelių savačių, kai beveik visi agurkėliai jau buvo suvalgyti, stiklainio dugne pasidėjęs galvelę ant česnako skiltelės ir užsiklojęs lauro lapeliu tūnojo vienas pasirietęs agurkiukas. Prieš jį suvalgant, Margarita jį atidžiau apžiūrėjo ir pastebėjo kai ką neįtikėtino – prie agurkėlio styrojo plonos, lyg siūleliai, rankytės ir kojytės. Nustebusi, bet smalsumo vedina, ji agurkėlį atsargiai padėjo į spintelę, nusprendusi prie jo sugrįžti vėliau. Ten jis netikėtai atsidūrė šalia cukrinės, kurioje sukritę vienas ant kito ilsėjosi cukraus kubeliai. Vienas jų, kuris, pasirodo, taip pat buvo nepaprastas ėmė ir prašneko:

- Labas, naujoke, kas tu toks?

- O, labas aš esu Raugintukas, o kas tu?

- Aš esu Cukriukas. Manimi labai dažnai gardina arbata.

- O kas yra arbata?

- Arbata- tai gėrimas iš žolelių, - ramiai tarė Cukriukas. - Ji atsirado labai seniai, kai žmonės dar klausėsi augalų. Sakoma, kad vieną lapelį vėjas įpūtė į karštą vandenį, ir taip gimė arbata. Žmonės ją geria tam, kad nurimtų ir galvotų lėčiau.

- Oho, - nustebo Raugintukas. - Koks tu išmintingas! Iš kur tu visa tai žinai?

- Iš arbatos dėžutės, - nusišypsojo Cukriukas. - Ji stovėjo šioje spintelėje dar prieš mane. Ant jos buvo parašyta visa istorija. Aš ją įsiminiau.

- Vadinasi, tu moki skaityti? - dar labiau susižavėjo Raugintukas.

- Moku, - atsiduso Cukriukas, - todėl ir svajoju apie biblioteką. Ten yra knygų, kurios kvepia žolelėmis ir pasakoja, iš kur kas atkeliavo.

Raugintukas suvirpėjo.

- O ar yra knyga apie agurkus?

- Žinoma, - rimtai linktelėjo Cukriukas, - yra sena knyga, vadinama „Žaliųjų daržovių kelionė per pasaulį“. Joje rašoma, iš kur atkeliavo agurkai, kodėl jie mėgsta vandenį ir kaip kai kurie tapo raugintais.

- Aš privalau ją perskaityti, - ryžtingai tarė Raugintukas.

- Tuomet klausyk plano, - Cukriukas pritilo ir apsidairė. - Kiekvieną rytą, vakarą Margarita atidaro šios spintelės dureles ieškodama arbatos. Tai mūsų proga.

- O kaip mes nulipsime? - sušnibždėjo Raugintukas.

- Labai paprastai, - tarė Cukriukas. - Ant viršutinės lentynos guli virvelė nuo senos arbatos dėžutės. Ja apsijuosime, nusileisime iki stalo, o ten mūsų lauks cukrinė. Ji sunki, bet stumdoma. Nuo jos - tik vienas šuolis iki palangės.

- O biblioteka? - nekantravo Raugintukas.

- Biblioteka ateina pati, - paslaptینگai nusišypsojo Cukriukas. - Kiekvieną trečiadienį Margarita parsineša knygą ir palieka ją ant stalo. Mums tereikia būti ten pirmiems.

Tuo metu spintelės durys tyliai cyptelėjo.

- Žiūrėk, - sušnabždėjo Cukriukas, - metas.

- Pradedam, - pritariamai, su žiežirbėle akyse linktelėjo Raugintukas. - Stumk mane!

Agurkėlis slystelėjo nuo lentynos ir dunkstelėjo ant stalo. Smūgis buvo skaudus, bet trumpas.

- Uf... - sunkiai, gergždžiančiu balsu sudejavo Cukriukas. - Planas kol kas veikia. Dabar pats svarbiausias etapas - palangė.

Jie riedėjo per stalą, kol pasiekė cukrinę. Cukriukas pasispyrė, Raugintukas įtempė visas savo jėgas - ir štai jie jau kilo aukštyn. Kai pagaliau užlipo ant palangės, agurkėlis sustingo. Jis buvo uždusęs ir nustebęs.

- Koks keistas vanduo... - sušnabždėjo jis. - Šaltas, bet nešlapias.

- Ne, kvaileli, - tyliai nusijuokė Cukriukas. - Čia langas.

Už stiklo tyliai plaukė rūkas. Jis slinko lyg minkšti debesys, uždengdamas medžius, takelį ir visą kiemą. Raugintukas ilgai žiūrėjo į baltą, lėtai judantį vaizdą.

- Žiūrėk... graži cukraus vata.

- Tai rūkas, - paaiškino Cukriukas. - Bet naktį jis visada apsimeta tuo, kuo labiausiai norisi tikėti.

Ant palangės, visai netoli lango, gulėjo knyga. Jos viršelis šiek tiek žvilgėjo.

- Matai? - mostelėjo Cukriukas. - Biblioteka ateina pati pas tuos, kurie ieško atsakymų ir žinių. Raugintukas nusišypsojo.

- Tada aš noriu žinoti viską. Net tai, kodėl agurkai kartais būna rūgštūs.

- Tam ir skirtos knygos, - atsakė Cukriukas. - Kad padėtų suprasti, kas, iš kur ir kodėl yra.

Knyga buvo stora ir sena, jos puslapiai kvepėjo dulkėmis, žolelėmis ir truputį - arbata. Raugintukas skaitė lėtai, raidė po raidės, ir su kiekvienu sakiniu jam darėsi vis aiškiau. Jis sužinojo, kad agurkai kadaise augo laukinėse pievose prie upių, kad jie mėgsta šviesą, vandenį ir kantrybę, o žmonės juos pamėgo todėl, kad agurkai moka išsaugoti vasarą net žiemą. Dar knygoje buvo parašyta, kad patys drąsiausi agurkai nebijo kelionių ir niekada nepraranda smalsumo.

- Vadinasi, aš smalsus keliautojas? Štai kaip, - tyliai tarė Raugintukas.

Cukriukas šalia džiaugdamasis suplojo mažais delniukais.

- O aš žinojau. Ne kiekvienas agurkėlis ryžtųsi pabėgti iš stiklainio dėl knygos.

Kai puslapis buvo perskaitytas iki galo, lango rūkas pamažu išsisklaidė, o virtuvėje užsidegė šviesa. Margarita, nieko neįtardama, pasiėmė puodelį arbatos, įmetė į jį cukraus kubelį ir mįslingai nusišypsojo.

Tuo metu spintelėje vėl ramiai gulėjo agurkėlis galvą pasidėjęs ant česnako skiltelės ir užsiklojęs lauro lapeliu. Tik šįkart jis buvo kitoks - išmintingesnis, žinojo, iš kur atėjo ir kaip čia atsidūrė.

Jokūbas Vasiliauskas, 3 klasė

Tautvydas Pauliuščenko, 4 klasė

Kaip senas telefonas svajojo tapti išmaniuoju

Kartą gyveno telefonas vardu Nokia. Jis buvo neišmanus. Gulėjo parduotuvėje ant lentynos ir labai liūdėjo. Nuolatos baiminosi, kad niekas jo nenupirks. Todėl jautėsi vienišas.

Vieną rytą du išdykę berniukai Mantas ir Domas užsuko į parduotuvę ir pamatė nuliūdusį Nokia. Vaikams labai norėjosi sužinoti, kodėl toks nusiminęs telefonas. Iš liūdesio net pajuodęs.

- Ei, tau viskas gerai?

- Ne... Negerai. Niekas nenori manęs pirkti, nes aš tik senas ir neįdomus telefonas.

- Mes galime tau padėti! - nudžiugo Domas.

- Kaip? Juk aš niekam neįdomus. Su manimi negalima žaisti įdomių žaidimų. Mano ekranas yra nevaldomas.

Mantas ir Domas visą vakarą galvojo kaip padėti Nokiai, bet nieko negalėjo sugalvoti.

Rytą atsikėlęs Mantas iš laimės sušuko:

- Mes galime padėti jam su ateities portalu!

- Ne, mes galime paskambinti burtininkui, - nuramino draugą Domas.

Berniukai pasitarė ir nutarė pasikviesti burtininką į parduotuvę.

- Gerai, ateisiu padėti telefonui, - nenorom sutiko burtininkas.

Burtininkas ištarė savo stebuklingus burtazodžius ir Nokia tapo spalvotu išmaniuoju telefonu. Domas nusprendė įsigyti Nokia. Berniukai susitiko parke ir linksmiai žaidė su naujuoju Nokia telefonu. Telefonas suprato, kad draugą pažinsi nelaimėje. Jis įsigijo du gerus draugus.

Jokūbas Dembinskas, 4 klasė

Daniela Šiaulytė, 4 klasė

Kaip dviratininkas svajojo tapti motociklininku

Rudens vakaras, dviratininkas Kajus sugalvojo pasivažinėti dviračiu miške. Buvo jau sutemę. Kajus norėjo tapti motociklininku. Bet jam nepavyko juo tapti, nes berniukas turėjo tik seną prosenelių dviratį. Jis gražiai elgėsi su dviračiu. Kajus žinojo, kad jei sulaužys dviratį, jam naujo niekas nepirks. Grįžęs namo vaikas ėjo gulti. Jis negalėjo užmigti, nes galvojo apie prosenelius. Kajus negalėjo pamiršti savo prosenelių Stasio ir Jadvygos. Jie buvo Kajui padovanoję naują jo svajotą dviratį. Bet gaila jo proseneliai žuvo avarijos metu. Kajui buvo šešeri metai. Jo tėvai neturėjo tiek pinigų, kad nupirktų Kajui motociklą. Vieną gražia rudens dieną Kajus su mama ėjo į „Aibės“ parduotuvę. Jam mama davė du eurus. Jis nusipirko bilietą. Kajus svajojo turėti daug pinigų. Bet jis nieko nelaimėjo. Kitą dieną Kajus ėjo pasivaikščioti. Jis rado dešimties eurų banknotą. Tada buvo Kalėdų išpardavimas. O kadangi Kajus buvo vienas, tai jis nuėjo ir nupirko dovanų tėčiui Jonui, mamai Janinai ir brangiai sesutei Serenijai. Tą dieną mama Janina nuėjo viena į parduotuvę ir nusipirko bilietą, kur galima laimėti penkiasdešimt milijonų eurų. Ji namie nutrynė bilietą ir laimėjo visus penkiasdešimt milijonų eurų. Buvo labai laiminga. Janina, artėjant Kalėdoms, nupirko vaikams ir vyrui dovanų.

Atėjo Kalėdos. Kajus gavo savo svajonių motociklą. Po kelerių mėnesių jis tapo šaunioju ir populiariuoju motociklininku.

Ugnė Kuznecovaitė, 4 klasė

Emilis Bataitis, 2 klasė

Kaip drugelis ieškojo vaivorykštės spalvų žiedo

Vieną kartą gyveno drugelis. Jo svajonė buvo suieškoti spalvų žiedą. Jis vieną dieną sugalvojo, kad reikia pradėti ieškoti vaivorykštės spalvų žiedo. Susidėjo daiktus į kuprinę ir pasikvietė draugus. Jų vardai buvo Aistė, Dominykas ir Ana. Jie keliavo miškais, takais ir vandenynais. Keliavo dieną ir naktį. Bičiuliai matė gėlių, medžių ir eglių. Jie miegojo palapinėse.

Aistė klausia:

- O kuris vaivorykštės spalvų žiedas?

Drugelis atsako į Aistės klausimą:

- Dar labai toli eiti, bet mes jį rasime.

Dominykas domisi:

- Kur mes patekome?

Drugelis sako:

- Mes patekome į mišką, jis labai gražus ir ošia. Aš esu labai laimingas.

Ana klausia:

- Kodėl?

- Nes aš kelionės laukiau jau du metus. Ir mano svajonė išsipildė, - nusišypsojo jis.

Ir jau ryte jie pamatė vaivorykštės spalvų žiedą.

Drugelis taip apsidžiaugė, net pradėjo verkti:

- Tai aš jums dėkoju už jūsų gerą širdį. Jei ne jūs, aš būčiau nepamatęs vaivorykštės spalvų žiedo.

Luka Laurinaitė, 4 klasė

Augustė Načajūtė, 2 klasė

Stebuklingas drugelis

Seniai, labai seniai gyveno trys spalvingi maišeliai. Berniukas Saulius juose laikė mielus daikčiukus. Taip būtų ir toliau gyvenę, jei...

Ankstyvą rytą Sauliukas išėjo į mišką nešinas maišeliuose sudėtus žaisliukus. Saulėkaitoje žaidė ir išgirdo mielą mamos balsą kviečiantį valgyti. Berniukas stvėrė žaisliukus, o maišeliai liko miške. Jie klaidžiojo su savo kojytėmis po miško tankumynus. Ėjo vieną dieną, antrą vienas kitam padėdami, troško kuo greičiau pasiekti Sauliaus namus. Jie troško vėl būti reikalingi. Tai bėgo dienos, slinko naktys, kol pastebėjo mažą trobelę, pilną kristalų. Keista mergaitė išlindo iš krūmų.

- Kas tu? - prabilo vienas iš maišelių.

- Aš esu fėja, vardu Tėja, - atsakė maža mergaitė.

- Mes nežinome kur eiti, o norime grįžti pas Sauliuką į namus, - liūdnai chorą atsakė maišeliai.

Tėja pakvietė maišelius vidun ir pavaišino šilta arbatėle. Bičiuliai nuo arbatėlės, nuo fėjos meilės ar trobelės šilumos visai suminkštėjo. Jiems buvo taip gera ir miela Tėjos namuose, bet jie vis tiek buvo liūdni. Fėja suprato, kad jie ilgisi savo namų. Todėl ėmėsi darbo. Atsargiai paėmė ir suspaudė savo šiltomis ir galingomis rankomis juos, tarp pirštų maišeliai ėmė lydytis, tarpusavyje maišytis. Fėja darbavosi ilgai, jai vis kažkas netiko, kol galiausiai gavosi drugelis. Drugelis išstrūko iš fėjos namų ir skraidė po mišką ir miestus, kol galiausiai surado Sauliuką. Berniukas nustebo, kad iš maišelių gavosi drugelis. Jis labai gailėjosi dėl savo poelgio.

Nuo to laiko berniukas niekada nešiukšlindavo, o rūšiuodavo visas atliekas į reikiamus kontenerius.

Kamilė Skarbaliūtė, 3 klasė

Karilė Lekaitė, 1 klasė

Mėnulinio svajonė

Kartą, labai toli nuo Žemės, Mėnulyje gyveno berniukas vardu Mėnulinis. Visi jį taip vadino todėl, kad jis gyveno Mėnulyje ir namuose turėjo tikrą mėnulio gabalėlį, kuris švytėjo naktimis. Mėnulyje dienos buvo vienodos ir pilnos tylos. Dauguma gyventojų neturėjo svajonių, bet Mėnulinis buvo kitoks.

Jis labai svajojo nukeliauti į Žemę ir patirti tikrų nuotykių. Kiekvieną rytą jis žvelgdavo į tolumoje švytinčią Žemę ir galvodavo, koks ten gyvenimas. Vieną ankstų rytą Mėnulinis nusprendė: nuo šios dienos jis darys viską, kad jo svajonė išsipildytų.

Ilgai galvojęs jis sumanė pasigaminti sviediklį - didžiulį šaukštą, kuris galėtų jį nusviesti iki pat Žemės. Visus metus Mėnulinis drožė, šlifavo ir tobulino savo išradimą. Kartais jam atrodė, kad nepavyks, bet švytintis mėnulio gabalėlis vis primindavo: stebuklai nutinka tik kantriesiems.

Pagaliau atėjo lemtinga diena. Gerai išsimiegojęs ir pasiruošęs, Mėnulinis išstūmė sviediklį į lauką. Staiga išgirdo, kaip kažkas jį šaukia. Tai buvo jo draugas Kinalius.

- Sveikas, Mėnolini! - prieidamas arčiau pasisveikino draugas.
- Labas, - nusišypsojo Mėnulinis.
- Kas šis keistas daiktas? - paklausė Kinalius.
- Tai sviediklis. Ruošiuosi skristi į Žemę. Gal nori kartu?
- Oho! Taip, būtų labai šaunu! - džiaugsmingai sušuko Kinalius.

Jiedu susėdo į sviediklį ir leidosi į kelionę. Skrydžio metu jie matė žvaigždes, skrido pro debesis ir net pajuto Žemės trauką. Žemėje jų laukė nuostabūs nuotyčiai, kurių jie niekada nepamiršo.

Sugrįžę į Mėnulį, draugai pasakojo visiems apie Žemę. Nuo tos dienos Mėnulyje atsirado daugiau svajonių. O Mėnulinis suprato, kad turint draugų ir tikint savimi net ir neįmanomi dalykai tampa linksmiais ir įmanomais.

Goda Kybartaitė, 4 klasė

Viltē Lukošūnaitē, 4 klasē

Senelis, vardu Kalėda

Vieną kartą sodyboje gyveno labai vienišas senelis vardu Kalėda. Jis neturėjo vaikų. Kad ir koks jis buvo vienišas vis tiek išliko labai mielas ir draugiškas. Jo svajonė buvo būti nebevienišu.

Vieną šaltą žiemos vakarą prie jo namų atšlubavo mažas sužeistas elniukas. Nė nesitikėdamas, kad elniukas jam atsakys, seneliukas švelniai tarė:

- Ateik, aš tave išgydysiu.

Nustebęs elniukas dėl tokio senolio gerumo nusprendė atskleisti paslaptį:

- Aš vardu Rudolfas. Aš amžinai būsiu dėkingas už pagalbą.

Jie abu nuėjo namo. Po kelių savaičių elniukas Rudolfas pagijo. Vieną dieną, kai jie sėdėjo prie židinio, Kalėda prabilo:

- Visada buvau labai vienišas. Bet su tavim daug smagiau.

- Man irgi, - atsakė Rudolfas.

Tada jie paskendo savo mintyse. Po ilgos tylos Rudolfas sušuko:

- Sugalvojau! Gal norėtum kartu su manimi dovanoti pasaulio vaikams džiaugsmą ir viltį?

Tuomet tu niekada nebūtum vienišas!

Senelis Kalėda labai apsidžiaugė tokiu pasiūlymu. Jie nieko nelaukę leidosi į nuotykį. O šiandien šį senelį pažįstame kaip Kalėdų Senelį.

Elzė Bartkėnaitė, 4 klasė

Melita Pundziūtė, 3 klasė

Paslaptis

Buvo graži diena, pradėjo augti spalvingos gėlės ir ant eglės užaugo kankorėžis Kiuko. Jis buvo rudai juodas, drūtas ir labai stiprus.

Staiga papūtė stiprus vėjas, kuris nešė kankorėžį, o šis paleidęs gerklę šaukė:

- Padėkite! Mane neša vaiduokliai!

Kiuką vėjas nunešė į mišką. Ten atklydėliui buvo taip nejauku, kad šis apsiverkė. Šiame miške nei medžiai neturėjo lapų ar spyglių, o visur draikėsi šiukšlės. Taip kankorėžis klaidžiojo iki pat aušros. Patekėjus saulei, atsibudo ir miškas. Ten buvo daug keisčiausių gyvūnų: ančiukai su vėžlio kiautu, mėlynai flamingai ir dar keisčiausių gyvių, kuriuos buvo matęs tik sukurtus dirbtinio intelekto. Kankorėžis žvalgėsi ir bandė įminti mįslę, kodėl čia taip keistai baugu ir liūdna. Šliaužė šis ir dūmojo, kaip išgelbėti šį mišką ir ten gyvenančius gyvūnus.

- Žmonės naikina gamtą, - šaukė vienas iš žvėrių.

- Aš jums padėsiu, - pasiūlė eglės vaikas, - tik dar nežinau kaip...

Stojo spengianti tyla. Ir kankorėžis išsitraukė iš kišenės telefoną ir paprašė dirbtinio intelekto pagalbos. Šis nuosekliai surašė veiksmų planą, ką, kur ir kaip daryti.

Visi gyvūnai ėmėsi darbo, patys nusiprausė ir pamatė, kad ančiukas ir yra ančiukas, o jo kiautas buvo tik kriauklė, o mėlynasis flamingas atgavo savo spalvą. Vėliau surinko šiukšles, jas išvežė į konteinerius. Gyvūnai įgyvendino ir kitą patarimą - miške įrengė „DĖK‘ui“ stotelę ir pakabino skelbimą „Gerą, bet Tau nereikalingą daiktą palik stotelėje, o šiukšles mesk į konteinerius“.

Praėjo kelios dienos ir viskas pasikeitė į gera. Medeliai užsiaugino labus ar spyglius. Visur augo gėlės. Žmonės jiems nereikalingus daiktus, bet dar gerus, nešė į stotelę, o šiukšlių nepalikdavo miške. Žvėrys iš „DĖK‘ui“ stotelės sutvarkydavo ir atiduodavo Kalėdų Seneliui. Šis kasmet, tą stebuklingą naktį, ir pildo vaikų svajones.

Morta Giedraitytė, 3 klasė

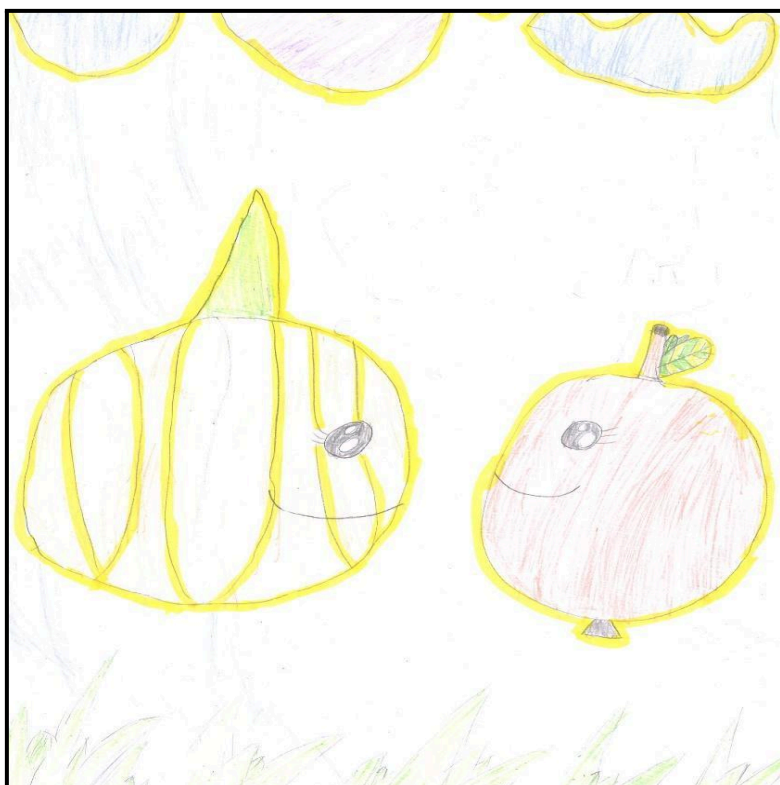

Morta Kauneckaitė, 3 klasė

Daržovių šokis

Vieną kartą gyveno Moliūgas ir jis neturėjo draugų. Tai jis išėjo ieškoti draugų. Moliūgas ėjo ir ėjo, kol sutiko Pomidorą. Jis to Pomidoro klausė, ar jis nori būti jo draugas? Pomidoras sutiko. Po kiek laiko jie tapo geriausiais draugais. Kartą jie sugalvojo padaryti daržovių šokį (kitaip sakant daržovių koncertą). Jie išėjo kviesti daržovių. Eidami jie sutiko Morką. Ji labai norėjo eiti su Moliūgu ir Pomidoru. Daržovės sutiko. Kai jau buvo netoli daržovių daržo, jiems iškilo pavojus, juos pradėjo gaudyti Kiškis. Jis labai norėjo valgyti. Bet jis spėjo tik Morką pagauti, o Moliūgas su Pomidoru spėjo pabėgti. Nuėję prie daržovių daržo, jie pakvietė visas daržoves. Po dviejų valandų, kai jau buvo tamsu, visi susirinko. Jie pasileido muziką ir visi šoko, tiktai vienas Brokolis nenorėjo šokti. Tai jį pasamdė, kaip sargą. Po penkiolikos minučių atbėgo tas pats kiškis. Jis nuo pat mažens nemėgdavo brokolių. O kaip sargai pasamdyti juk buvo brokoliai ir jų buvo apie keturiasdešimt penkis. Kiškis vėl visas daržoves norėjo suvalgyti, bet aplink jas buvo vien tik brokoliai. Tai jis nuėjo ir išjungė muziką. Daržovės išsigando, galvojo, kas čia atsitiko. Jos visos, išskyrus brokolius, nuėjo įjungti muziką, bet ko jos nežinojo, tai, kad kiškis buvo už radijo ir kai šoko prie jų, visas prarijo per vieną sekundę. Tik Moliūgas su Pomidoru kartu pabėgo giliai į mišką su brokoliais ir nebegrįžo atgal. O kiškis, prisirijęs daržovių, pradėjo skūstis kaip jam pilvą skauda. Net Boružėlė gydytoja vaistų neturėjo.

Urtė Rimkevičiūtė, 4 klasė

Smiltė Žekaitė, 2 klasė

Dviračio svajonė

Kartą gyveno mažas berniukas Simukas, kuris svajojo turėti motociklą. Jo tėčio tolimame garažo kampe, stovėjo surūdijęs dviratis. Jis buvo senas ir labai norėjo tapti nauju motociklu. nes jie greitai, gražūs ir jų visi nori. Tačiau senas dviratis to negalėjo pakeisti. Jis norėjo būti šeimininko mėgstamiausiu, o šis daugiau domėjosi motociklais.

Vieną popietę dviratis neiškentė ir paklausė:

- Ei, berniuk, gal nori pasivažinėti, nusileisti nuo kalniuko, pralėkti miško keliuku?

- Nelabai... man reikia dirbti, nes noriu gražaus motociklo! Noriu ką nors naujo išbandyti, - sumurmėjo jis.

- Aišku... - nusivylė dviratis.

Jis buvo labai liūdnas, nes dar vienas bandymas ištrūkti į kiemą, nepavyko.

Berniukas žinojo, kad nenaudos to dviračio, todėl irgi nuliūdo. Simukas norėjo kuo greičiau susitaupyti pinigų naujam pirkiniui, todėl nusprendė seną dviratį parduoti. Nuėjo į garažą ir iš visų pusių nufotografavo dviratį. Dviratis pagalvojo, kad gal ir gerai, kad jį fotografuoja. Gal nauji šeimininkai jį labiau mylės. Gal nušveis, nudažys ryškia spalva... Berniukas įklijo skelbimą į skelbimų lentą ir laukė skambučio. Galvojo, kad pavyks, bet skambučio nesulaukė. Niekas nenorėjo pirkti seno dviračio. Berniukas uždarė garažo duris ir daugiau nėjo prie dviračio. Dviratis labai nusiminė.

Vieną ankštų rytą liūdnas dviratis atsidarė sunkias garažo duris ir išvažiavo toli toli nuo namų. Jis džiaugėsi skaisčiais šviečiančios saulės spinduliais, čiurlenančiu upeliu, čiulbančiais paukšteliais, žaliomis pievomis. Suprato, kad ne tik berniukas gali svajoti, bet ir jis.

Dviratis daugiau nesugrįžo į Simuko namus. Jis suprato, kad šiuose namuose jau nebereikalingas.

Daniela Šiaulytė, 4 klasė

Emilis Gailius, 4 klasė

Trys stebuklingos draugės

Toli toli už tūkstančių mylių gražioje saloje gyveno daug įvairių gyvūnų. Jie buvo draugiški ir laimingi. Vanduo aplink salą visada buvo ramus.

Toje saloje gyveno trys geriausios draugės: skraidanti kumelaitė Snaigė, vikrioji zylutė Kivė ir stiprioji gyvatė Lėja. Jos kartu eidavo pasivaikščioti, žaisdavo salos pakraštyje, linksmai kartu leisdavo laiką.

Vieną dieną kumelaitė Snaigė ramiai vaikštinėjo pakrante. Staiga atskrido susijaudinusi zylutė Kivė ir sušuko:

- Mūsų sala pavojuje!

- Nusiramink ir paaiškink kas atsitiko, - ramino draugę kumelaitė Snaigė.

- Jūros bloga nuotaika ir ji šėlsta. Į salą artėja didžiulė audra. Mums visiems galas!

Kumelaitė Snaigė pakapstė kanopa smėlį ir atsakė:

- Mes turime apsaugoti savo salą. Kviesk mūsų draugę gyvatę Lėją. Tik ji gali sustabdyti audrą. O aš pabandysiu nuraminti Jūrą.

Ilga kai upė ir stipri kaip dramblys gyvatė Lėja apkabino salą ir neleido audrai užlieti gyventojų. Tuo metu kumelaitė Snaigė nuskrido pas Jūrą.

- Kas tau nutiko? Kodėl taip pyksti?

Jūra nusiminusi atsakė:

- Žmonės į mano vandenį pripylė daug šiukšlių, todėl labai supykau ir įsiaudrinau.

Kumelaitė Snaigė pamokino Jūrą kaip nusiraminti. Abi giliai pakvėpavo ir audra ėmė rimti.

Trys geriausios draugės sukviėtė visus salos gyventojus ir nutarė padėti Jūrai. Gyvūnai pasitelkė savo stebuklingas galias ir išvalė Jūros vandenį. Nuo tos dienos salai nebegrėsė joks pavojus.

Melani Kmitaitė, 3 klasė

Melani Kmitaitė, 3 klasė

Cukriniukas

Vieną vėlių rudens vakarą mažas elfas ir jo šeima sėdėjo prie stalo ir šnekučiavosi. Elfo tėvai sugalvojo labai keistus vardus savo vaikams. Mažylio vardas buvo Cukriniukas, o jo brolių dvynukų - Joras ir Oras.

Jų šeima gyveno dideliame name. Jis buvo pastatytas iš saldainių, karamelių, ledinukų. Cukriniukas labai nemėgo savo brolių. Ar žinote kodėl? Kai tik Cukriniukas grįždavo iš mokyklos, jo broliai užpildavo jam ant galvos didelį kibirą lipnios karamelės. Tėvų namuose nebūdavo ir nieko tokio nematydavo, mat dirbdavo nuo ankstauro ryto iki vėlaus vakaro.

Atėjo žiema. Pasidarė šalta ir daug prisnigo. Broliai pasiūlė Cukriniukui eiti slidinėti, tačiau jis buvo užsispyręs ir nesutiko.

Kitą dieną grįžta mažasis elfas namo ir staiga mato - namas griūva! Tada jis nustebęs klausia brolių:

- Kas atsitiko?
- Aš čia nieko nedariau! - tvirtai šūktelėjo Joras.
- Aš irgi, čia tu kaltas! - tarė Oras.
- Nurimkite! Sakykite viską, kas čia nutiko! - pareikalavo Cukriniukas.
- Na gerai, aš su Joru pradėjome dūkti ir pradėjome mėtytis slidėmis, - nedrąsiai pasakė Oras.
- Na? – toliau nekantriai pasakojimo tęsinio laukė mažylis.
- Ir mėtydamiesi sugriovėme namą, - bailiai pridėjo Joras.

Cukriniukas labai supyko, bet jis neturėjo nei noro, nei laiko ginčams, tad iš karto kibo į darbus - liepė broliams pradėti lipdyti naują namą. Tai buvo sunku, daug jėgų ir inžinierinių žinių reikalaujantis darbas, tačiau broliai elfai spėjo viską sudėti į vietas iki tėvų grįžimo. Tėvai nieko neįtarė ir pakvietė berniukus vakarienai. Šis pamokantis nutikimas liko brolių paslaptimi...

Aistė Tarosaitė, 4 klasė

Ugnė Vitauskaitė, 4 klasė

Stebuklinga miesto eglė

Tankiame miške augo graži, labai smalsi eglutė. Ji dažnai klausydavosi vėjų pasakojimų apie miestą, kuriame žiba tūkstančiai lempučių. Eglutė svajojo kada nors pati pamatyti miestą.

Vieną vakarą prie jos prisiartino netikėtas svečias - sidabrinis žiemos nykštukas. Jis paslaptinai mirktelėjo ir paliko prie eglutės laišką. Laišką eglutei perskaitė netoli jos gyvenęs išmintingasis apuokas. Laiške buvo parašyta:

„Miela eglute,

kviečiame tave į mūsų Kalėdų šventę. Rytoj ateisime ir tave išsivesime.

Būk pasiruošusi - sužibėsi.“

Tai išgirdusi, eglutė nustebo ir išsigando.

- Kaip aš eisiu į šventę, jei neturiu jokių papuošalų? Ir kodėl tas nykštukas taip keistai nusišypsojo? Ar čia tikrai kvietimas?

Gera! pagalvojusi, ji prisiminė savo svajonę - pamatyti miestą.

- Jei noriu sužibėti, turiu pabandyti! - ryžtingai tarė ji.

Tą naktį nykštukas sugrįžo.

- Jei trokšti nuotykių, aš tau padėsiu, - pasakė jis ir mostelėjo lazdele.

Eglutė pajuto lengvą kutulį - jos šaknys pavirto mažomis lengvomis kojelėmis.

- Bet stebuklas truks tik iki Kalėdų rytmečio, - perspėjo nykštukas.

Eglutė su viskuo sutiko. Ji slapta išėjo iš miško ir nukrypavo iki miesto. Miesto aikštėje ji sustojo ir tarsi sustingo. Kaip čia viskas buvo įdomu!

Ryte žmonės stebėjosi pamatę neaišku iš kur atsiradusią labai gražią eglutę.

- Ji lyg pati čia atėjo?! - šnabždėjosi praeiviai.

- Tikras stebuklas! - pritariamai linkėjo žilos senučiukės.

Greitai į aikštę sugužėjo daugiau žmonių. Jie pradėjo eglutę puošti: kabino žaisliukus, pynė girliandas, dėjo lemputes.

Eglutė kas akimirką jautėsi vis gražesnė.

Vakare prasidėjo Kalėdų šventė. Kai įjungė šviesas, eglutė sužibo taip ryškiai, kad atrodė tarsi pati šviesa būtų apsigyvenusi jos šakelėse.

Vieną akimirką pasirodė Nykštukas.

- Tu išpildei savo svajonę ir pradžiuginai žmones, - sušnabždėjo jis. - Dabar lik čia ilgam.

Eglutė šiltai sužybsėjo, taip parodydama savo dėkingumą. Ji suprato, kad tapo ne tik miesto papuošimu, bet ir tikru Kalėdų stebuklu, apie kurį žmonės pasakos dar ilgai ilgai.

Ainė Lekaitė, 4 klasė

Ainë Lekaitë, 4 klasë

Dėkojame mokytojams už mokinių paskatinimą dalyvauti konkurse
„Augu su pasaka“:

Vidai Matkuvienei, Ingridai Račickienei, Editai Lukošienei, Arūnei
Janulevičienei, Ritai Goleckienei, Raimondai Latvienei, Aušrai
Čepauskienei, Reginai Kalpokienei, Giedrei Matusevičienei, Renatai
Simonavičienei, Žydrūnui Kapočiui.

